

Temesvár után. Az erdőn

Temesvárból részeg strázsa
 bámulja erdők gyűrűjét:
 városa ujjára vontat,
 ki most ülte menyegzőjét.

Fái – tornyok vőlegénye,
kapuk hártáját szakító,
bokrain madarak vére:
rács rozsdájaként rikító.

Nézi páskumok nyugalmát,
hol karók közt reng a pázsit,
nézi városába tartó
árnyak kék banderilláit.

Bennünk búvik a sötétség
alkonyatig, míg kiszállhat,
s Temesváron üt az erdő:
seregekbe dermedt bánat.

Fölöttünk, kéklő levélként,
akasztottak nyelve ring a
fákon. Nézzük - és öletni
visszatérünk falvainkba.

Én - amint kiárad vérrel
önnön szívéből a hajnal,
te - amint a vér az éjjel
bemocskolt ingén megalvad.

(A *Baka István művei. Versek* című kötetből.)